

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 701

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 15 noiembrie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
291.	— Lege pentru modificarea Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă	2–3	
861.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă	3	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 402 din 8 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, în ansamblu, precum și a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din aceeași lege	4–5		
Decizia nr. 405 din 8 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	5–7		
Decizia nr. 411 din 8 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală	7–9		
		Decizia nr. 426 din 24 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 2, art. 4 și art. 6—9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	10–12
		Decizia nr. 444 din 29 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56, art. 304 și art. 304 ¹ din Codul de procedură civilă din 1865	12–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		155. — Ordin al ministrului afacerilor interne privind procedurile de primire a suporterilor față de care s-a dispus măsura de siguranță a interzicerii accesului la competiții și jocuri sportive care se prezintă la sediul poliției, jandarmeriei sau poliției de frontieră	14
		1.387. — Ordin al ministrului transporturilor pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.394/2006 privind aprobarea tarifelor pentru prestațiile și serviciile specifice asigurate de Școala Superioară de Aviație Civilă	15–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Art. I. — Legea nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 iulie 1998, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Salariații din cadrul societăților comerciale, regiilor autonome și din sectorul bugetar, precum și din cadrul unităților cooperatiste și al celorlalte persoane juridice sau fizice care încadrează personal prin încheierea unui contract individual de muncă, denumite în continuare *angajator*, pot primi o alocație individuală de hrană, acordată sub forma tichetelor de masă. Tichetele de masă sunt emise fie pe suport hârtie, fie pe suport electronic, sunt destinate exclusiv alocației individuale de hrană reglementate de prezenta lege și sunt suportate integral pe costuri de angajator.

(2) Tichetele de masă se acordă în limita prevederilor bugetului de stat sau, după caz, ale bugetelor locale, pentru unitățile din sectorul bugetar, și în limita bugetelor de venituri și cheltuieli aprobate, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori.

(3) În înțelesul prezentei legi, cu excepția cazurilor în care se prevede în mod expres altfel, termenul «tichet de masă» va fi interpretat ca făcând referire atât la tichetele de masă pe suport hârtie, cât și la tichetele de masă pe suport electronic.

(4) Tichetele de masă în format electronic sunt bonuri de valoare pe suport electronic reglementate exclusiv de prevederile prezentei legi și destinate exclusiv acordării alocației individuale de hrană a salariaților în conformitate cu prevederile prezentei legi.

(5) Tichetele de masă pe suport hârtie și pe suport electronic sunt emise în mod exclusiv pentru a fi folosite în limitele prezentei legi.

(6) Angajatorul are libertatea de a decide dacă acordă tichete de masă și sub ce formă, în urma consultării cu salariații, prin organizațiile sindicale legal constituite sau prin reprezentanții salariaților, după caz.”

2. Articolul 2 va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Tichetele de masă, pe suport hârtie sau pe suport electronic, se emit numai de către unitățile autorizate de Ministerul Finanțelor Publice, denumite în continuare *unități emitente*, sau de către angajatorii care au organizat cantine-restaurant ori bufete.

(2) Unitățile emitente de tichete masă pe suport hârtie și/sau pe suport electronic desfășoară această activitate numai în baza autorizației de funcționare, acordată de Ministerul Finanțelor Publice. Autorizația de funcționare se acordă potrivit criteriilor stabilite de către Ministerul Finanțelor Publice, astfel încât să se asigure dezvoltarea concurențială a serviciilor prevăzute de prezenta lege.

(3) Unitățile care emit tichete de masă sunt obligate să ia măsurile necesare pentru asigurarea circulației acestora în condiții de siguranță.

(4) Fiecare tichet de masă pe suport hârtie este valabil numai dacă are înscris numărul sub care a fost înseriat de către unitatea emitentă și dacă cuprinde, cel puțin, următoarele mențiuni:

- numele și adresa emitentului;
- valoarea nominală a tichetului de masă;
- date referitoare la perioada de valabilitate;

d) interdicția de a fi utilizat pentru achiziționarea de țigări sau de produse alcoolice;

e) spațiu pentru înscrierea numelui și a pre numelui salariatului care este în drept să utilizeze tichetul de masă;

f) spațiu destinat înscrierii datei și aplicării ștampilei unității la care tichetul de masă a fost utilizat.

(5) Fiecare tichet de masă pe suport electronic este valabil numai dacă mențiunile prevăzute la alin. (4) lit. a), c) și d), precum și numele și prenumele salariatului care este în drept să utilizeze tichetul de masă sunt înscrise pe tichetul de masă pe suport electronic sau stocate într-un alt mod în acesta.

(6) Tichetele de masă emise pe suport electronic pot fi alimentate exclusiv cu valoarea nominală a tichetelor de masă acordate de către angajator și pot fi utilizate doar pentru achitarea mesei sau pentru achiziționarea de produse alimentare în unitățile menționate la art. 6 alin. (4).

(7) Tichetele de masă emise pe suport electronic nu permit efectuarea de operațiuni de retragere de numerar.

(8) Unitățile emitente de tichete de masă pe suport hârtie și/sau pe suport electronic sunt obligate să deschidă conturi sau subconturi de plăți distincte, prin care se vor derula sumele reprezentând încasările și plățile aferente valorii nominale a tichetelor de masă, astfel încât să permită o evidență clară a sumelor utilizate în temeiul contractelor încheiate cu angajatorii și unitățile de alimentație publică, magazinele alimentare, cantinele-restaurant și bufetele.

(9) Unitățile emitente de tichete de masă pe suport electronic pot organiza platforme pentru emiterea tichetelor de masă sau pot încheia contracte cu organizații care administrează scheme/aranjamente de plată ori alte organizații specializate, după caz.”

3. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Angajatorul care achiziționează direct de la o unitate emitentă de tichete de masă pe suport hârtie necesarul de tichete de masă pe suport hârtie achită atât contravaloarea nominală a tichetelor de masă, cât și costul imprimatului reprezentând tichetul de masă.

(2) Angajatorul care contractează cu o unitate emitentă de tichete de masă serviciul de emiterie a tichetelor de masă pe suport electronic achită contravaloarea nominală a tichetelor de masă distribuite angajaților, precum și costul emiterii tichetelor de masă pe suport electronic.

(3) Valoarea nominală a tichetelor de masă acordată angajaților, fie pe suport hârtie, fie pe suport electronic, nu poate să fie diminuată în niciun mod.”

4. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Tichetele de masă pe suport hârtie se distribuie lunar, în ultima decadă a fiecărei luni pentru luna următoare, de către angajator.

(2) În condițiile prevăzute la alin. (1) angajatorul distribuie, pe salariat, un număr de tichete de masă corespunzător numărului de zile lucrătoare din luna pentru care se face distribuirea.

(3) Valoarea tichetelor de masă pe suport electronic este transferată lunar salariaților, în ultima decadă a fiecărei luni pentru luna următoare, de către unitatea emitentă de tichete de masă pe suport electronic, corespunzător numărului de zile lucrătoare din luna pentru care se face transferul, conform contractului încheiat de unitatea emitentă cu angajatorul.

(4) Tichetele de masă pe suport hârtie nu pot fi distribuite de angajatori dacă aceștia, la data stabilită pentru distribuire, nu au achitat unității emitente, integral, contravaloarea nominală a tichetelor de masă achiziționate, inclusiv costul imprimatelor reprezentând tichetele de masă.

(5) Valoarea tichetelor de masă pe suport electronic nu poate fi transferată salariaților pe suportul electronic dacă, la data stabilită pentru transfer, angajatorii nu au achitat unității emitente, integral, contravaloarea nominală a tichetelor de masă în format electronic achiziționate, inclusiv costurile aferente emiterii tichetelor de masă pe suport electronic achiziționate.”

5. **Articolul 6 va avea următorul cuprins:**

„Art. 6. — (1) Salariatul poate utiliza, lunar, un număr de tichete de masă cel mult egal cu numărul de zile în care este prezent la lucru în unitate.

(2) Tichetele de masă pe suport hârtie și pe suport electronic pot fi utilizate numai pentru achitarea mesei sau pentru achiziționarea de produse alimentare.

(3) Tichetele de masă pe suport hârtie pot fi utilizate în unități de alimentație publică, magazine alimentare, cantine-restaurant, bufete, cu care unitățile emitente de tichete de masă pe suport hârtie au contractat prestarea serviciilor respective.

(4) Tichetele de masă pe suport electronic pot fi utilizate doar în unități de alimentație publică, magazine alimentare, cantine-restaurant, bufete, care au încheiat contracte de prestare a serviciilor reglementate de prezenta lege cu unitățile emitente de tichete de masă pe suport electronic, și trebuie să permită utilizarea, în mod exclusiv, în scopul folosirii alocației individuale de hrană.

(5) În cazul în care suma corespunzătoare produselor alimentare solicitate de salariat este mai mică decât valoarea nominală a tichetelor de masă pe suport hârtie, utilizarea acestora este considerată integrală. Se interzice acordarea unui rest de bani la tichetul de masă pe suport hârtie.

(6) Debitarea sumelor corespunzătoare produselor alimentare solicitate de salariat, în cazul tichetelor de masă pe suport

electronic, se realizează la valoarea respectivelor produse alimentare.”

6. **La articolul 7, alineatele (2) și (4) vor avea următorul cuprins:**

„(2) Unitățile emitente au obligația de a transmite angajatorilor lista unităților de alimentație publică, magazine alimentare, cantine-restaurant, bufete, corespunzătoare rețelei utilizate, la care salariații pot folosi tichete de masă. La stabilirea acestor unități vor fi avute în vedere calitatea serviciilor și un nivel cât mai redus al prețurilor prin practicarea unor adaosuri comerciale minime.

.....
(4) Sumele derulate prin operațiunile cu tichetele de masă pe suport hârtie și/sau pe suport electronic de către unitățile emitente de tichete de masă pe suport hârtie și/sau pe suport electronic nu pot fi utilizate pentru reinvestirea în alte scopuri.”

7. **Articolul 9 va avea următorul cuprins:**

„Art. 9. — Salariatul are obligația să restituie angajatorului, la finele fiecărei luni, precum și la încetarea contractului individual de muncă, tichetele de masă neutilizate, în cazul tichetelor de masă pe suport hârtie, sau valoarea corespunzătoare tichetelor de masă neutilizate, în cazul tichetelor de masă pe suport electronic.”

8. **Articolul 12 va avea următorul cuprins:**

„Art. 12. — Prevederile art. 10 și 11 se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. II. — Prevederile prezentei legi intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — La 150 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice și Ministerul Finanțelor Publice vor modifica în mod corespunzător Normele de aplicare a Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 5/1999, cu modificările ulterioare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 13 noiembrie 2013.

Nr. 291.

PREȘEDINTELE SENATULUI

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea Legii nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 11 noiembrie 2013.

Nr. 861.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 402**

din 8 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, în ansamblu, precum și a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din aceeași lege

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin-Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, în ansamblu, precum și a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din aceeași lege, excepție ridicată de Mihai Chițu în Dosarul nr. 3.315/110/2012 al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 240D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că atât autorul excepției, cât și partea Administrația Națională „Apele Române” — Direcția Apelor Siret din Bacău au depus la dosar concluzii scrise prin care solicită admiterea și, respectiv, respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, deoarece autorul critică o pretinsă lacună legislativă și, în secundar, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.315/110/2012, **Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, în ansamblu, precum și a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din aceeași lege**, excepție ridicată de Mihai Chițu în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe civile având ca obiect cererea de comunicare a unei informații de interes public.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 31 alin. (1) și (2) referitor la dreptul persoanei de a avea acces neîngrădit la orice informație de interes public și la obligația autorităților publice de a asigura

informarea corectă a cetățenilor, deoarece nu sunt destul de explicite, generând confuzie între asigurarea accesului la informații de interes public din oficiu și la cerere. De asemenea, legea criticată nu prevede clar dacă instituțiile publice sunt obligate să asigure la cerere copii în scris de pe documentele provenind de la alte instituții publice.

Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece autorul excepției a invocat aspecte legate de aplicarea legii în mod concret, făcându-se trimitere la modul de interpretare a legii de către o instanță judecătorească. Totodată s-a mai invocat lipsa de reglementare care determină neclaritatea legii.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece prin criticile formulate nu sunt vizate aspecte de natură constituțională, ci de completare sau de interpretare a prevederilor legale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de autor și de parte, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 23 octombrie 2001, cu modificările și completările ulterioare, precum și a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din aceeași lege, care au următorul conținut: „(1) *Fiecare autoritate sau instituție publică are obligația să comunice din oficiu următoarele informații de interes public:*

a) *actele normative care reglementează organizarea și funcționarea autorității sau instituției publice;*

b) *structura organizatorică, atribuțiile departamentelor, programul de funcționare, programul de audiențe al autorității sau instituției publice;*

c) numele și prenumele persoanelor din conducerea autorității sau a instituției publice și ale funcționarului responsabil cu difuzarea informațiilor publice;

d) coordonatele de contact ale autorității sau instituției publice, respectiv: denumirea, sediul, numerele de telefon, fax, adresa de e-mail și adresa paginii de Internet;

e) sursele financiare, bugetul și bilanțul contabil;

f) programele și strategiile proprii;

g) lista cuprinzând documentele de interes public;

h) lista cuprinzând categoriile de documente produse și/sau gestionate, potrivit legii;

i) modalitățile de contestare a deciziei autorității sau a instituției publice în situația în care persoana se consideră vătămată în privința dreptului de acces la informațiile de interes public solicitate.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 31 alin. (1) și (2) referitor la dreptul persoanei de a avea acces neîngrădit la orice informație de interes public și la obligația autorităților publice de a asigura informarea corectă a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că din analiza motivelor de neconstituționalitate

formulate în susținerea excepției se poate reține că pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 544/2001, precum și a legii în ansamblul ei, față de prevederile art. 31 din Constituție, referitoare la dreptul la informație, nu este argumentată prin veritabile critici de neconstituționalitate. Dispozițiile de lege supuse controlului sunt criticate, mai degrabă, din perspectiva unor pretinse lacune de reglementare, autorul excepției susținând că acestea nu oferă soluții juridice pentru anumite ipoteze, lipsă ce, în opinia sa, atrage neconstituționalitatea textului, dar și a Legii nr. 544/2001, în ansamblul său. Or, Curtea Constituțională nu poate analiza susțineri de neconstituționalitate ce urmăresc, în realitate, introducerea unor modificări legislative ale textelor legale în funcție de aprecierea subiectivă a autorului excepției sau în funcție de modalitatea în care acestea au fost interpretate, de la caz la caz, în procesul de aplicare a legii, de către organele și autoritățile competente. Un astfel de control ar contraveni prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”, precum și atribuției exclusive a instanțelor judecătorești de a asigura, în procesul de înlăptuire a justiției, interpretarea și aplicarea legislației incidente.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, în ansamblu, precum și a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din aceeași lege, excepție ridicată de Mihai Chițu în Dosarul nr. 3.315/110/2012 al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 405

din 8 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Augustin Vasile Roșiu în Dosarul nr. 3.700/4/2012 al Tribunalului București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 354D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.700/4/2012, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Augustin Vasile Roșiu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor, aflată în recurs.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale contestate sunt neconstituționale, deoarece este privat de dreptul de a formula recurs împotriva unei hotărâri pronunțate asupra contestației introduse împotriva judecătorului delegat.

Tribunalul București — Secția a II-a penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 38 referitor la *Exercitarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate* din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 83/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 275/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 19 mai 2010, care au următorul conținut:

„(1) *Exercitarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate nu poate fi îngădită decât în limitele și în condițiile prevăzute de Constituție și lege.*

(2) *Împotriva măsurilor privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute în prezentul capitol, luate de către administrația penitenciarului, persoanele condamnate la pedepse privative de libertate pot face plângere la judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, în termen de 10 zile de la data când au luat cunoștință de măsura luată.*

(3) *Persoana condamnată este ascultată, în mod obligatoriu, la locul de deținere, de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.*

(4) *Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate poate proceda la ascultarea oricărei alte persoane în vederea aflării adevărului.*

(5) *Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate soluționează plângerea, prin încheiere motivată, în termen de 10 zile de la primirea acesteia și pronunță una dintre următoarele soluții:*

a) *admite plângerea și dispune anularea, revocarea sau modificarea măsurii luate de către administrația penitenciarului;*

b) *respinge plângerea, dacă aceasta este nefondată.*

(6) *Încheierea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate se comunică persoanei condamnate și administrației penitenciarului în termen de două zile de la data pronunțării acesteia.*

(7) *Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată și administrația penitenciarului pot introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii.*

(8) *Contestația se judecă potrivit dispozițiilor art. 460 alin. 2—5 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.*

(9) *Hotărârea judecătorei este definitivă.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 2 referitor la *Suveranitatea*, art. 15 referitor la *Universalitatea*, art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 22 referitor la *Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică*, art. 23 referitor la *Libertatea individuală*, art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*, art. 34 referitor la *Dreptul la ocrotirea sănătății*, art. 35 referitor la *Dreptul la un mediu sănătos*, art. 51 referitor la *Dreptul de petiționare*, art. 52 referitor la *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*, art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 57 referitor la *Exercitarea drepturilor și a libertăților*, art. 124 referitor la *Înfăptuirea justiției* și art. 126 referitor la *Instanțele judecătorești*, precum și dispozițiile art. 13 referitor la *Dreptul la un recurs efectiv* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenție referitor la *Dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007, Curtea Constituțională a statuat că prevederile legale contestate se circumscriu celei de-a treia faze a procesului penal, și anume fazei de executare, și reglementează cu privire la exercitarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate. Prin urmare, cadrul general de reglementare vizează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit deja existența vinovăției în materie penală. Așa fiind, aspectele criticate de autorul excepției excedează procedurii penale speciale care guvernează numai fazele de urmărire penală și de judecată, deoarece situația juridică a condamnatului nu este identică cu cea a făptuitorului, învinuitului ori cu cea a inculpatului.

Totodată, s-a mai statuat că nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea liberului acces la justiție, deoarece condamnatul are, atât în acord cu art. 21 din Constituție, cât și cu art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dreptul de a se adresa unei

instanțe de judecată, după ce nemulțumirile acestuia au fost examinate de judecătorul delegat cu executarea pedepselor. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 23 septembrie 2004 pronunțate în Cauza *Pilla împotriva Italiei* când a decis că, în măsura în care cererile reclamantului se referă la executarea pedepselor, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la un proces echitabil* este inaplicabil unei proceduri ce privește executarea unei pedepse. În plus, niciuna dintre prevederile contestate de autor nu suprimă dreptul la apărare, în sensul consfințit de art. 24 din Legea fundamentală. Astfel, nimic nu îl oprește pe condamnat să își angajeze un avocat pe tot cursul procesului ce vizează aspecte referitoare la executarea pedepsei. Împrejurarea că acesta este privat de libertate, urmare unei

condamnări definitive, nu este de natură a atrage aplicabilitatea dispozițiilor legale referitoare la asistența juridică obligatorie.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de acestea, Curtea mai constată că prevederile legale criticate nu afectează nici principiul egalității în drepturi, deoarece acestea se aplică tuturor persoanelor aflate în situația juridică reglementată.

În sfârșit, cât privește celelalte temeuri constituționale invocate, Curtea constată că autorul excepției nu a arătat în mod concret în ce constă contrarietatea reclamată. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizările adresate Curții „trebuie făcute în formă scrisă și **motivate.**”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Augustin Vasile Roșiu în Dosarul nr. 3.700/4/2012 al Tribunalului București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 38 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 411

din 8 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

excepție ridicată de Vasile Sabău în Dosarul nr. 4.314/296/2013 al Judecătoriei Satu Mare — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 451D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei autorul excepției a depus note scrise prin care solicită admiterea acesteia.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații juridice similare, cu respectarea dispozițiilor constituționale ale art. 16. Apreciază că acestea reprezintă o materializare a principiului liberului acces la justiție, prevăzut la art. 21 din Legea fundamentală, și au ca

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală,

scop evitarea situației în care partea interesată nu își poate valorifica drepturile procesuale, întrucât procurorul ierarhic superior nu soluționează cererea ce îi este adresată în termenul de 20 de zile prevăzut la art. 277 din Codul de procedură penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.314/296/2013, **Judecătoria Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Vasile Sabău într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate conform dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că termenul de decădere de 20 de zile în interiorul căruia persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, potrivit art. 277 și art. 278 din Codul de procedură penală, împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță, precum și modul de calcul al acestui termen, respectiv de la data expirării termenului inițial — cel în care procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior ar fi trebuit să soluționeze plângerea — sunt de natură a îngreuna liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil. Se arată, în acest sens, că majoritatea persoanelor care au interesul să promoveze astfel de cereri nu au cunoștințe juridice și nici posibilitatea angajării unui apărător, condiții în care respingerea lor ca tardive și obligarea la plata cheltuielilor de judecată apare ca o sancțiune aplicată justițiabililor ca urmare a neîndeplinirii de către organele judiciare competente a obligației soluționării plângerilor ce le sunt adresate, conform dispozițiilor art. 277 și art. 278 din Codul de procedură penală. Se subliniază faptul că, în acest fel, textele criticate contravin însuși scopului normelor de procedură penală, acela de apărare a persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia.

Judecătoria Satu Mare — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile criticate reprezintă, de fapt, o formă de asigurare a liberului acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil, prin soluționarea cauzelor penale în termene rezonabile, potrivit dispozițiilor art. 21 din Constituție. Se mai arată că prevederile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală se aplică în mod egal tuturor persoanelor interesate și că reglementarea unor termene de decădere în vederea exercitării drepturilor procesuale corespunde, totodată, nevoii de disciplinare a activității judiciare, fiind în acord cu principiul formalismului ce guvernează legea procesual penală.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că prevederile art. 278¹ alin. 2 din

Codul de procedură penală dispun în mod clar cu privire la calculul termenului de decădere reglementat, nefiind lipsite de previzibilitate, și că acestea nu contravin accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, prevăzute la art. 21 din Constituție. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 718 din 5 iulie 2012.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale. Se susține că norma criticată este lipsită de precizie, claritate, previzibilitate și predictibilitate, nepermițând persoanelor interesate să își adapteze conduita pentru a evita consecințele nerespectării ei. Se arată că persoana care a trimis plângerea formulată, potrivit prevederilor art. 277 și art. 278 din Codul de procedură penală, prin poștă nu are posibilitatea să cunoască data la care această plângere este înregistrată la parchet pentru a calcula data de la care începe să curgă termenul în care trebuie să se adreseze instanței de judecată. Se susține că, pentru acest motiv, în cazul nesoluționării plângerii în termen de 20 de zile și, implicit, al necomunicării soluției, respectiva persoană pierde termenul de introducere a plângerii la instanță. Se face trimitere la Decizia nr. 15/2009, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție, interpretând dispozițiile art. 278 alin. 3 și art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, a arătat că termenele reglementate în cuprinsul acestor norme sunt termene de decădere, plângerile depuse cu depășirea lor fiind tardive. Se face, de asemenea, trimitere la hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului, din 24 august 2007, pronunțată în *Cauza Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, în care instanța europeană a reținut că înțelesul noțiunii de previzibilitate depinde de contextul dispoziției legale, de domeniul la care aceasta se referă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi, dar și că previzibilitatea legii nu exclude recurgerea de către persoana interesată la o bună consiliere în determinarea la un nivel rezonabil și în contextul cauzei a consecințelor pe care o anumită acțiune le poate avea.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală: „În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.”

Se susține, în esență, că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 cu privire la accesul liber la justiție, precum și prevederilor art. 13 din

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate, prin mai multe decizii, dintre care, cu titlu exemplificativ, se rețin: Decizia nr. 718 din 5 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 14 august 2012, și Decizia nr. 1.326 din 11 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 12 decembrie 2011, prilejuri cu care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, statuând că nesoluționarea plângerii în termenul prevăzut de art. 277 din Codul de procedură penală de către prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu este un neajuns al textului criticat, întrucât prin această reglementare legiuitorul a urmărit să dea eficiență dreptului de acces liber la justiție, sens în care partea, neprimind vreun răspuns în termenul prevăzut de lege, se poate adresa judecătorului cu plângere împotriva soluției de netrimitere în judecată. În plus, Curtea a reținut că nu poate fi primită teza potrivit căreia justițiabilul nu poate cunoaște momentul din care începe să curgă termenul de decădere instituit de art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, întrucât tocmai în alin. 2 acesta este prevăzut în mod univoc. În sfârșit, Curtea a constatat că prin reglementarea contestată s-a urmărit, printre altele, evitarea tergiversării în mod nejustificat a soluționării unei cauze penale, așa încât o eventuală nerespectare a dispozițiilor legale potrivit cărora procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de 20 de zile de la primire să nu se transforme într-o sancțiune pentru justițiabil, care, într-o atare situație, este obligat să aștepte *sine die* o comunicare din partea celui obligat să rezolve plângerea sa.

De asemenea, prin Decizia nr. 599 din 5 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 18 iulie 2011, Decizia nr. 838 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 12 septembrie 2011, Decizia nr. 929 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 4 august 2011, și Decizia nr. 1.136 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 824 din 22 noiembrie 2011, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate și a statuat că textele criticate conțin norme de procedură judiciară pe care legiuitorul este liber să le adopte potrivit competenței sale stabilite prin art. 126 alin. 2 din Constituție. Dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care reglementează tocmai posibilitatea formulării plângerii la instanța de judecată împotriva actelor de netrimitere în judecată date de procuror, asigură exercitarea dreptului de acces la justiție în concordanță cu dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală, respectiv cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Totodată, Curtea a reținut că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia prin stabilirea termenelor în care se soluționează plângerile împotriva rezoluțiilor și ordonanțelor de netrimitere în judecată se încalcă dreptul la un proces echitabil, dat fiind că autoritățile judiciare la care se referă textul atacat sunt obligate, în limitele acestor termene, să respecte toate normele și principiile procesuale care asigură dreptul la un proces echitabil. Astfel, Curtea a reținut, pe de o parte, că dispozițiile de lege criticate reprezintă o concretizare a normelor constituționale ce consacra liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, fiind instituite tocmai în vederea respectării exigenței termenului rezonabil, impusă de art. 21 alin. (3) din Constituție, iar, pe de altă parte, că acestea se aplică fără privilegii ori discriminări tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei legale criticate, în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 16.

De asemenea, Curtea a reținut că eventualele abuzuri ale organelor de urmărire penală sau întârzierile în soluționarea plângerilor adresate acestora, la care fac referire autorii excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii acestora, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele invocate Curtea constată că nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor art. 13 din Convenție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Sabău în Dosarul nr. 4.314/296/2013 al Judecătoriei Satu Mare — Secția penală și constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Satu Mare — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 426

din 24 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 2, art. 4 și art. 6—9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 2, art. 4 și art. 6—9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Genel International” — S.R.L. din comuna Rebra, județul Bistrița-Năsăud, în Dosarul nr. 5.584/314/2012/a1 al Judecătoriei Suceava și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 333D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menționează deciziile Curții Constituționale nr. 1.098 din 21 septembrie 2010 și nr. 221 din 9 mai 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 5.584/314/2012/a1, **Judecătoria Suceava a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 2, art. 4 și 6—9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Genel International” — S.R.L. din comuna Rebra, județul Bistrița-Năsăud, într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare formulate împotriva încheierii civile prin care s-a respins cererea de acordare a ajutorului public judiciar.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 24 alin. (2) din Constituție, deoarece îngăduiesc dreptul unei persoane juridice, ca parte într-un proces, de a fi asistată de un apărător desemnat din oficiu, având în vedere că aceasta se află în imposibilitate de a plăti onorariul unui avocat datorită popririi conturilor de către Agenția Națională de Administrare Fiscală.

Judecătoria Suceava consideră că dispozițiile legale criticate sunt conforme cu dispozițiile Legii fundamentale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1, art. 2, art. 4 și art. 6—9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, având următorul conținut:

— Art. 1: *„Ajutorul public judiciar reprezintă acea formă de asistență acordată de stat care are ca scop asigurarea dreptului la un proces echitabil și garantarea accesului egal la actul de justiție, pentru realizarea unor drepturi sau interese legitime pe cale judiciară, inclusiv pentru executarea silită a hotărârilor judecătorești sau a altor titluri executorii.”;*

— Art. 2: *„(1) Prezenta ordonanță de urgență este aplicabilă în toate cazurile în care se solicită ajutor public judiciar în fața instanțelor judecătorești sau a altor autorități cu atribuții jurisdicționale române de către orice persoană fizică având domiciliul sau reședința obișnuită în România sau într-un alt stat membru al Uniunii Europene.*

(2) Pentru a determina dacă solicitantul are domiciliul pe teritoriul României se aplică legea română. În cazul în care solicitantul nu are domiciliul pe teritoriul României, pentru a se stabili dacă acesta are domiciliul pe teritoriul unui alt stat membru se aplică legea statului membru în cauză.

(3) Stabilirea domiciliului sau a reședinței obișnuite se determină în funcție de data depunerii cererii de ajutor public judiciar.”;

— Art. 4: *„Poate solicita acordarea ajutorului public judiciar, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, orice persoană fizică, în situația în care nu poate face față cheltuielilor unui proces sau celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale.”;*

— Art. 6: *„Ajutorul public judiciar se poate acorda în următoarele forme:*

a) plata onorariului pentru asigurarea reprezentării, asistenței juridice și, după caz, a apărării, printr-un avocat numit sau ales, pentru realizarea sau ocrotirea unui drept ori interes legitim în justiție sau pentru prevenirea unui litigiu, denumită în continuare asistență prin avocat;

b) plata expertului, traducătorului sau interpretului folosit în cursul procesului, cu încuviințarea instanței sau a autorității cu atribuții jurisdicționale, dacă această plată incumbă, potrivit legii, celui ce solicită ajutorul public judiciar;

c) plata onorariului executorului judecătoresc;

d) scutiri, reduceri, eşalonări sau amânări de la plata taxelor judiciare prevăzute de lege, inclusiv a celor datorate în faza de executare silită.”;

— Art. 7: „Ajutorul public judiciar se poate acorda, separat sau cumulativ, în oricare dintre formele prevăzute la art. 6. Valoarea ajutorului public judiciar acordat, separat sau cumulativ, în oricare dintre formele prevăzute la art. 6 lit. a)–c), nu poate depăși, în cursul unei perioade de un an, suma maximă echivalentă cu 10 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare.”;

— Art. 8: „(1) Beneficiază de ajutor public judiciar în formele prevăzute la art. 6 persoanele al căror venit mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul de 300 lei. În acest caz, sumele care constituie ajutor public judiciar se avansează în întregime de către stat.

(2) Dacă venitul mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul de 600 lei, sumele de bani care constituie ajutor public judiciar se avansează de către stat în proporție de 50%.

(3) Ajutorul public judiciar se poate acorda și în alte situații, proporțional cu nevoile solicitantului, în cazul în care costurile certe sau estimate ale procesului sunt de natură să îi limiteze accesul efectiv la justiție, inclusiv din cauza diferențelor de cost al vieții dintre statul membru în care acesta își are domiciliul sau reședința obișnuită și cel din România.”;

— Art. 9: „La stabilirea venitului se iau în calcul orice venituri periodice, precum salarii, indemnizații, onorarii, rente, chirii, profit din activități comerciale sau dintr-o activitate independentă și altele asemenea, precum și sumele datorate în mod periodic, cum ar fi chiriile și obligațiile de întreținere.”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 24 alin. (2), potrivit cărora „În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională reține următoarele:

Astfel cum rezultă din prevederile art. 1 și art. 2 alin. (1) ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008, ajutorul public judiciar în materie civilă este un sprijin acordat de stat pentru persoanele fizice care sunt sau care urmează să devină parte într-un litigiu aflat pe rolul instanțelor române sau al altor autorități cu atribuții jurisdicționale române ca un mijloc de a permite tuturor persoanelor un acces efectiv la justiție.

Astfel, legiuitorul și-a propus să reglementeze instituția ajutorului public judiciar în materie civilă ca o formă de asistență acordată de stat în vederea asigurării dreptului la un proces echitabil și garantării accesului egal la actul de justiție, pentru realizarea unor drepturi sau interese legitime pe cale judiciară, inclusiv pentru executarea silită a hotărârilor judecătorești sau a altor titluri executorii.

Prin reglementarea cadrului legal al ajutorului public judiciar se urmărește asigurarea efectivității dreptului de acces la justiție, prin stabilirea unor minime și rezonabile condiții. S-a arătat, de exemplu, prin Decizia nr. 264 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 30 martie 2009, că stabilirea unor limite și condiții privind acordarea ajutorului public judiciar a fost determinată de posibilitatea asigurării resurselor financiare publice necesare acordării ajutorului, de realizarea unei distribuiri echitabile a ajutorului în

formele prevăzute la art. 6 din ordonanța de urgență, de prevenirea exercitării abuzive a cererii de ajutor și a prejudicierii altor categorii de persoane fizice care ar fi în nevoie de susținere din partea statului și l-ar solicita, fără a se îngradi în acest mod accesul efectiv la justiție.

În ceea ce privește dispozițiile art. 2, 4 și 6 din ordonanța de urgență, Curtea constată că acestea au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici asemănătoare, ridicate de aceeași parte într-un alt dosar al Curții Constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 221 din 9 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 11 iulie 2013, Curtea, reitând jurisprudența sa, a reținut că în nicio situație o persoană juridică nu poate fi beneficiara ajutorului.

Pentru a ajunge la această soluție, Curtea a arătat, prin deciziile amintite, că dispozițiile legale supuse controlului, potrivit cărora numai persoanele fizice pot solicita acordarea ajutorului public judiciar, reprezintă opțiunea legiuitorului român, în concordanță cu transpunerea, în dreptul intern, a prevederilor Directivei 2003/8/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de îmbunătățire a accesului la justiție în litigiile transfrontaliere prin stabilirea unor norme minime comune privind asistența judiciară acordată în astfel de litigii, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 26 din 31 ianuarie 2003, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă. Așa fiind, Curtea a constatat că reglementările criticate nu conțin norme de natură să îngreuească accesul liber la justiție și să afecteze echitabilitatea procesului, fiind conforme scopului stabilit de Directiva 2003/8/CE și fiind, totodată, în deplină concordanță cu normele constituționale sau convenționale invocate. Totodată, chiar dacă au calitatea de părți în cadrul unui litigiu, persoanele juridice și cele fizice nu se pot compara sub aspectul situației juridice în care se află. Pe de altă parte, art. 4 din Constituție, stabilind criteriile de discriminare, printre care și cel de avere, se referă la cetățenii României, deci la categoria persoanelor fizice, și nu juridice. De aceea, rațiunea întregului act normativ criticat constă în înlesnirea accesului la justiție al cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime.

Dispozițiile art. 7 și 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 au mai fost, de asemenea, supuse controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional reținând prin Decizia nr. 1.077 din 13 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 4 februarie 2013, și Decizia nr. 657 din 11 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 405 din 17 iunie 2010, că acestea stabilesc acordarea unui ajutor public judiciar în formele prevăzute de lege, fără nicio discriminare, acelor persoane care îndeplinesc condițiile legale.

Referitor la dispozițiile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, care stabilesc categoriile de venituri cu caracter periodic care se iau în calcul pentru determinarea venitului mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii privind acordarea ajutorului public judiciar, Curtea, prin Decizia nr. 757 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 21 iulie 2010, a constatat că acestea reprezintă opțiunea legiuitorului, care consacră în această manieră sfera persoanelor îndreptățite la a solicita sprijinul statului.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Genel International” — S.R.L. din comuna Rebra, județul Bistrița-Năsăud, în Dosarul nr. 5.584/314/2012/a1 al Judecătorei Suceava și constată că dispozițiile art. 1, art. 2, art. 4 și art. 6—9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Suceava și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 444

din 29 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56, art. 304 și art. 304¹ din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 56, art. 304 și art. 304¹ din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Cabinet avocat Florin Frățilă în Dosarul nr. 1.697/3/2007 (număr în format vechi 794/2008) al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 461D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă în temeiul art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. În acest sens, arată că excepția nu a fost motivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.697/3/2007 (număr în format vechi 794/2008), **Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56, art. 304 și art. 304¹ din Codul de procedură civilă din 1865.**

Excepția a fost invocată de Cabinet avocat Florin Frățilă, prin Florin Frățilă, cu prilejul judecării unei cauze având ca obiect un recurs în procedura insolvenței.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 și art. 21, fără a arăta, însă, în ce constă contrarietatea acestora.

Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor Constituției, întrucât ele reglementează o modalitate de realizare a accesului liber la justiție sub forma promovării căilor de atac, care trebuie exercitate cu bună-credință și cu respectarea deplină a cerințelor legii, fără a aduce atingere drepturilor și intereselor legitime ale altor persoane.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate reprezintă norme de procedură care sunt stabilite prin lege și care nu

limitează drepturile părților și nici ale intervenienților de a se adresa instanțelor judecătorești, de a folosi toate mijloacele de apărare prevăzute de lege și de a beneficia de garanțiile unui proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie art. 56, art. 304 și art. 304¹ din Codul de procedură civilă din 1865, dispoziții legale care au următorul cuprins:

— Art. 56: „*Apelul sau recursul făcut de cel care intervine în interesul uneia din părți se socotește neavenit, dacă partea pentru care a intervenit nu a făcut ea însăși apel sau recurs.*”;

— Art. 304: „*Modificarea sau casarea unor hotărâri se poate cere în următoarele situații, numai pentru motive de nelegalitate:*

1. *când instanța nu a fost alcătuită potrivit dispozițiilor legale;*
2. *când hotărârea s-a dat de alți judecători decât cei care au luat parte la dezbaterile în fond a pricinii;*
3. *când hotărârea s-a dat cu încălcarea competenței de ordine publică a altei instanțe, invocată în condițiile legii;*
4. *când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;*
5. *când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat formele de procedură prevăzute sub sancțiunea nulității de art. 105 alin. 2;*
6. *dacă instanța a acordat mai mult decât s-a cerut, ori ceea ce nu s-a cerut;*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56, art. 304 și art. 304¹ din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Cabinet avocat Florin Frățilă în Dosarul nr. 1.697/3/2007 (număr în format vechi 794/2008) al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

privind procedurile de primire a suporterilor față de care s-a dispus măsura de siguranță a interzicerii accesului la competiții și jocuri sportive care se prezintă la sediul poliției, jandarmeriei sau poliției de frontieră

În temeiul art. 53² alin. (5) din Legea nr. 4/2008 privind prevenirea și combaterea violenței cu ocazia competițiilor și a jocurilor sportive, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. 1. — În sensul prezentului ordin, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

- a) *măsura interzicerii accesului* — măsura de siguranță de natură penală, de interzicere a accesului la unele competiții ori jocuri sportive, dispusă de instanța de judecată sau de procuror;
- b) *sediul unității* — sediul poliției, jandarmeriei sau poliției de frontieră;
- c) *suporter interzis la competiții sportive* — persoana față de care s-a dispus măsura interzicerii accesului.

Art. 2. — Măsura interzicerii accesului se duce la îndeplinire prin intermediul punctului național de informare pentru manifestări sportive, denumit în continuare *punctul național*, din cadrul Inspectoratului General al Jandarmeriei Române.

Art. 3. — (1) După comunicarea hotărârii judecătorești sau, după caz, a ordonanței ori rezoluției procurorului, punctul național va informa, de îndată, în scris, structura de jandarmi competentă teritorial, stabilită în funcție de adresa învinuitului/inculpatului prevăzută în hotărârea judecătorească sau, după caz, în ordonanța ori rezoluția procurorului.

(2) Structura de jandarmi competentă teritorial notifică suporterul interzis la competiții sportive cu privire la obligația prevăzută de lege. O copie a notificării se transmite structurilor de poliție și poliție de frontieră corespondente.

Art. 4. — (1) La prezentarea suporterului interzis la competiții sportive la sediul unității se desfășoară următoarele activități:

- a) se stabilește identitatea persoanei;
- b) se verifică persoana în registrul unic de evidență „interziși competiții sportive” creat, prin grija Inspectoratului General al Jandarmeriei Române, în cadrul platformei informatice SIMIEOP (Sistem Informatic de Management Integrat al Evenimentelor de

Ordine Publică), gestionată de către Direcția generală management operațional sau prin sistemele informatice proprii, în cazul în care sunt asigurate condițiile de interoperabilitate cu platforma SIMIEOP;

c) până la data operaționalizării platformei informatice SIMIEOP sau în situația în care, din motive tehnice, aceasta nu funcționează temporar, structura în cauză are obligația de a anunța de îndată, telefonic, structura de jandarmi corespondentă despre prezentarea suporterului interzis la competiții sportive, precizând numele, prenumele și codul numeric personal al acestuia, precum și gradul, numele și prenumele lucrătorului care a stabilit identitatea persoanei.

(2) Activitățile prevăzute la alin. (1) lit. c) se reglementează prin procedura comună a Inspectoratului General al Jandarmeriei Române, Inspectoratului General al Poliției Române și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

Art. 5. — Se interzice personalului Ministerului Afacerilor Interne să desfășoare activitățile prevăzute la art. 4 în alte locuri decât în sediul unității din care face parte.

Art. 6. — Prelucrarea datelor cu caracter personal se realizează în conformitate cu prevederile Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — Activitatea de prezentare se consideră realizată la data și ora înregistrării prezenței suporterului interzis la competiții sportive la sediul unității, în condițiile art. 4.

Art. 8. — Prezentul ordin intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,

Radu Stroe

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN**pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.394/2006 privind aprobarea tarifelor pentru prestațiile și serviciile specifice asigurate de Școala Superioară de Aviație Civilă**

În temeiul prevederilor art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1999 privind înființarea Școlii Superioare de Aviație Civilă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 352/2003, și ale art. 4 alin. (1) pct. 31 și art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.394/2006 privind aprobarea tarifelor pentru prestațiile și serviciile specifice asigurate de Școala Superioară de Aviație Civilă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 709 din 18 august 2006, cu

modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La capitolul I „Tarife pentru cursuri de formare a personalului navigant”, litera A „Tarife pentru pregătirea de specialitate (formare)” va avea următorul cuprins:**

„A. Tarife pentru pregătirea de specialitate

Nr. crt.	Denumirea	Codul	Tariful (euro)
1	Curs integrat de pregătire pilot de linie avion	ATP (A)	60.251,00
2	Curs integrat de pregătire pilot comercial avion	CPL (A) IR	53.978,00
3	Curs integrat de pregătire pilot comercial avion	CPL (A)	46.203,00
4	Curs de pregătire pilot particular avion	PPL (A)	8.797,00
5	Curs integrat de pregătire pilot comercial elicopter	CPL (H)	102.317,00
6	Curs de pregătire pilot particular elicopter	PPL (H) EC120	34.392,00
7	Curs de pregătire pilot particular elicopter	PPL (H) R22	12.000,00
8	Curs de pregătire însoțitor de bord — partea teoretică	PIB-T	1.650,00
9	Oră de zbor de pregătire (curs integrat) avion CESSNA 172 S	PZ-CES	277,00
10	Oră de zbor de pregătire (curs integrat) avion PIPER SENECA V	PZ-PIP	551,00
11	Oră de zbor de pregătire (curs integrat) elicopter EC 120 B COLIBRI	PZ-EC	717,00
12	Oră de zbor de pregătire elicopter ROBINSON 22	PZ-R	255,00
13	Oră de instruire teoretică	TEO	7,50”

2. **Capitolul IV „Tarife comerciale pentru activități aeronautice” va avea următorul cuprins:**

„IV. **Tarife comerciale pentru activități aeronautice**

Nr. crt.	Denumirea activității	Codul	Tariful (euro/oră)
1	Zbor comercial cu avionul CESSNA 172	ZC-CES	147,00
2	Zbor comercial cu avionul PIPER SENECA V	ZC-PIP	421,00
3	Zbor comercial cu elicopterul EC 120B COLIBRI	ZC-120B	564,00
4	Zbor comercial cu avionul Britten Norman BN-2	ZC-BN2	335,00
5	Utilizare clasă dotată standard	UCLS	19,00
6	Utilizare clasă dotată cu proiector multimedia	UCLSA	21,66

Nr. crt.	Denumirea activității	Codul	Tariful (euro/oră)
7	Utilizare laborator multimedia	ULM	28,50
8	Utilizare laborator de navigație JEPPESEN	USNJ	19,38
9	Utilizare număr de zbor	UNZ	19,00
10	Utilizare simulator ASCENT XJ MCC (A)	USM	110,00
11	Utilizare simulator ENTROL MCC (H)	USE	110,00
12	Utilizare simulator FRASCA 242	USF	60,00
13	Asistență pilotaj pentru activități non-instruire (pilot)	AP	34,20
14	Asistență zbor (include pilot/instructor, asistență operațională și utilizare număr zbor)	AZ	68,00
15	Asistență operațională pentru o zi de zbor	AOP	57,00/zi
16	Asistență operațională pentru o lună de zbor	AOPL	399,00/lună
17	Staționare la dispoziția beneficiarului pentru fiecare oră (primele două ore gratuite)	STA	
a)	Avion CESSNA 172S	STA-CES	11,40
b)	Avion PIPER SENECA V	STA-PIP	29,00
c)	Elicopter EC 120B COLIBRI	STA-120B	34,00
d)	Avion Britten Norman BN-2	STA-BN2	29,00

NOTĂ:

Tarifele din acest capitol pot fi utilizate și pentru dezvoltarea cursurilor modulare (fără aplicarea TVA)."

Art. II. — Școala Superioară de Aviație Civilă va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor,
Nicușor Marian Buică,
secretar de stat

București, 5 noiembrie 2013.
Nr. 1.387.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

